

Theo Lối Kể Của Cư Sĩ Điền Thực Dương

1. Có lần tiếp khách trong bữa trưa, vị khách ghé thăm đã trò chuyện khá sâu với sư phụ. Người này còn nói về nhiều vị đại đức trẻ tuổi đang theo ngài hoằng pháp; với giọng điệu chẳng mấy khách sáo, soi mói một số vấn đề trong hành trì của họ. Thế nhưng, sư phụ chỉ đáp lại bằng những tràng cười vô cùng hào sảng. Thậm chí, nội dung càng không khách khí, thì ngài lại càng cười sảng khoái hơn, tuyệt nhiên không hề khó chịu hay bênh vực.

2. Sư phụ có thói quen đi kinh hành tản bộ sau bữa ăn, thông thường mọi người rất ít khi đến làm phiền ngài. Nhưng có những đồng tu từ phương xa đến, vì cơ hội được gặp sư phụ rất hiếm hoi, nên khi sư phụ đang lặng lẽ tản bộ, họ nhiều lần tiến lên thưa hỏi. Mỗi lần như vậy, sư phụ đều dừng bước, kiên nhẫn trả lời, rồi lại tiếp tục kinh hành, không một chút mảy may phiền hà.

3. Lần đầu tiên sư phụ thượng nhân đến Viện Hán học Anh Quốc, khi gặp các thầy trò đang theo học, ngài dùng ánh mắt ấm áp và đầy quan tâm nhìn quanh mọi người. Cứ ngỡ sư phụ sẽ căn dặn những lời như “mọi người phải cố gắng nỗ lực”. Kết quả, khi sư phụ cất lời lại là: “Mọi người phải giữ gìn sức khỏe, sức khỏe là quan trọng nhất”. Ngoài câu đó ra ngài không nói thêm gì khác, nhưng sự yêu thương quan tâm ấy hoàn toàn vượt xa tình thân cốt nhục.

4. Khi sư phụ đến, đúng vào lúc các học sinh của Viện Hán học sắp tham gia kỳ thi vấn đáp cho môn học đầu tiên. Để giúp các học sinh giảm bớt căng thẳng và áp lực, sư phụ đã dẫn mọi người ra quán cà phê ở vùng ngoại ô, ăn điểm tâm, uống trà, thư giãn tinh thần. Về sau, ngài còn thường xuyên khuyến khích mọi người nên đến các quán cà phê trong thị trấn Lampeter để trao đổi việc học, đồng thời cũng có thể âm thầm lan

tỏa, dẫn dắt người dân địa phương hiểu thêm về Hán học. Ngài còn nói: “Khoản chi phí này (tiền đi cà phê), để tôi trả”.

5. Có lần trong buổi họp, mỗi thầy cô và học sinh đều được tặng một cuốn *mặc bảo mini* (cuốn sổ nhỏ) của sư phụ thượng nhân. Khi vừa phát xuống, sư phụ vừa nói: “Chữ của tôi viết không được đẹp”. Giọng điệu bình thường tự nhiên, khiến mọi người xung quanh đều vô cùng ngạc nhiên.

6. Viện trưởng tiền nhiệm của Viện Hán học, trưởng lão Chu công Xuân Đường, là con trai út của cố hiệu trưởng Chu Bang Đạo - người thầy mà sư phụ thượng nhân từng theo học thuở còn ở Nam Kinh. Hai người có tình nghĩa như anh em, sư phụ thượng nhân đã từng đích thân đến trung tâm thương mại để chọn mua đồ ngủ cho lão viện trưởng.

7. Từ London đến Lampeter, quãng đường dài gần bảy tiếng đi xe, vậy mà ngài vẫn cùng các đồng tu đi đi về về bằng xe khách.

8. Đại học Wales hoặc các vị đại hộ pháp của sư phụ từng cúng dường những trang viên, biệt thự có môi trường rất tốt cho sư phụ. Nhưng lần nào sư phụ cũng nói: “Hãy để cho học sinh ở. Sống ở đó có thể an tâm đọc sách, học tập”.

9. Vào dịp tốt nghiệp của Viện Hán học, mỗi học sinh đều may mắn có cơ hội được thỉnh giáo sư phụ thượng nhân. Vì thời gian ngắn ngủi, phía sau lại còn có học sinh khác đang chờ, nên khi họ rời đi động tác có phần vội vã, cầm áo lên là đi ngay. Thấy vậy, sư phụ liền cất giọng dặn dò: “Em mặc áo choàng hoàng rồi hãy ra ngoài!”

10. Ở Viện Hán học, toàn thể thầy trò đều dùng bữa trong một đại sảnh, sư phụ và khách quý hoặc giáo viên thì ngồi ở bàn tròn trung tâm. Một ngày nọ vào bữa trưa, hiệu trưởng Hughes đến thăm hỏi sư phụ. Khi ấy, sư phụ đã ngồi sẵn ở vị trí chủ tọa. Vừa nhìn thấy hiệu trưởng đến, ngài liền cúi đầu quan sát chỗ ngồi bên cạnh, rồi tự mình nghiêng người, đưa tay kéo chiếc ghế bên cạnh để đón khách.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”